

Abstrakt

Bakalářská práce analyzuje literárně-historický kontext české poezie 20. a 30. let 20. století. V první řadě se zaměřuje na vývoj literatury po tragické zkušenosti první světové války a s ní spojený poválečný kulturní vývoj. Zvláštní pozornost je také věnována tzv. „generační diskusi“ o autonomii umění a poezie zejména. V bakalářské práci půjde o pokus odpovědět na otázku, jak se tato „obhajoba“ autonomie básnictví promítá do poetiky básníků, reagujících na poetismus a hledajících básnický jazyk, jímž by vyjádřili složitost skutečnosti tohoto období.

Zdá se, že v poezii básníků jako František Halas, Vladimír Holan nebo Josef Hora dochází v této době k „metapoetickému obratu“, provázenému soustředěností na „slovo jako takové“, kdy se do popředí dostává reflexe psaní básně, jejího účinku a její hodnoty, tedy produkčně i recepčně estetické hledisko. To je u zmíněných básníků spojeno s otázkou, jak vyslovit životní pocit člověka ve světě, který právě prošel šokující zkušeností světové války, a především, jako vyslovit vědomí, že naše bytí je „bytím k smrti“.

Klíčová slova:

první světová válka, poetismus, generační diskuse, poezie, František Halas, Vladimír Holan, Josef Hora, poetika, téma slova, motiv smrti